

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404866976/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

dem og fordrede megen Pasning, var Krogen forsvunden for stedse. Og nu! Nu var de næsten forlegne ved det fælles Sovekammer, især efter at Barnet, som nu var fem Aar, var flyttet ud.

Hvorfor var han egentlig kommen til at tænke paa alt dette i Aften? Jo, fordi han tydeligt huskede sin Kones første Fødselsdag i Hjemmet. De havde villet være ganske alene — og det havde været én stor Lykke, fra Melitta slog Øjnene op om Morgenens, indtil hun lukkede dem i sin Krøg om Aftenen. De havde været ellevilde den Dag begge, og til Middag havde han været i Kjole og hun i sin Brudedragt — aa, Himmel, hvilken Fryd!

Og nu var det forbi — uigenkaldeligt forbi. Nu kunde Melitta og han ikke mere bede hinanden til Middag, og nu fejrede hun en stille Fødselsdag mellem Husets Venner, der alle beundrede hende og som ikke var hverken ham eller hende utilpas, selv om de sad nok saa længe ud paa Natten.

Men det var den fælles Skæbne: Elskov og Ægteskab — Ild og Vand. Selv om man kæmpede som en druknende, det hjalp